

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **TRAMACO s.r.o.**, IČ 64573168
sídlem Heršpická 813/5, Brno
zastoupen advokátem Mgr. Štěpánem Lichovníkem
sídlem Pellicova 23/8, Brno

proti

žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo nám. 3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2020, č. j. JMK 164247/2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podanou žalobou brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2020, č. j. JMK 164247/2020, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Tišnov, odboru stavebního řádu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 7. 7. 2020, č. j. MUTI 6858/2020, sp. zn. OSŘ/24459/2017/Sv (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím stavební úřad uznal žalobce vinným (1.) ze spáchání přestupku podle § 178 odst. 2 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), kterého se měl žalobce dopustit tím, že v období od 8. 9. 2017 do 19. 9. 2017 prováděl na pozemku parc. č. X v k.ú. D. v v rozporu s § 104 stavebního zákona stavební práce směřující k realizaci novostavby rodinného domu bez souhlasu stavebního úřadu; a (2.) ze spáchání přestupku podle § 178 odst. 2 písm. j) stavebního zákona, kterého se žalobce dopustil tím, že v rozporu s § 134 odst. 4 stavebního zákona neuposlechl výzvu k bezodkladnému zastavení prací na stavbě vydanou stavebním úřadem dne 8. 9. 2017, č. j. MUTI 22308/2017, sp. zn. OSŘ/22168/2017/Sv, doručenou žalobci dne 18. 9. 2017, kdy žalobce i přes tuto výzvu pokračoval v období od 19. 9. 2017 do 27. 9. 2017 ve stavebních pracích na shora zmíněné novostavbě rodinného domu. Za uvedené přestupky dle § 178 odst. 2 písm. a) a § 178 odst. 2 písm. j) stavebního zákona stavební úřad uložil žalobci pokutu ve výši 85 000 Kč a dále povinnost nahradit náklady správního řízení v paušální částce 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítá, správní orgán při svém rozhodování nevzal v úvahu veškeré rozhodné skutečnosti pro uložení pokuty a zejména její výše. Žalobce má za to, že uložená pokuta nebyla řádně odůvodněna.
3. Způsob, který byl zvolen pro odůvodnění výše pokuty, zejména pak pro stanovení významu okolností rozhodných pro uložení výše pokuty a její výše je zcela netransparentní a účelový. Žalobce poukazuje na skutečnost, že žalovaný v dané věci k odvolání dvakrát zrušil předchozí rozhodnutí stavebního úřadu s tím, že z rozhodnutí není patrné, jaká váha je přikládána konkrétním skutečnostem, které zákon určuje pro stanovení výše a výměru trestu. Napadeným rozhodnutím potvrdil žalovaný rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 7. 7. 2020, přičemž toto rozhodnutí stavebního úřadu se ve své podstatě neliší od jeho předchozích zrušených rozhodnutí. V posledním rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 7. 7. 2020 došlo k jediné změně, a to v podobě zavedení bodového systému. Nastavený bodový systém trpí nedostatky. Nemá žádným způsobem vysvětleno a odůvodněno, z jakého důvodu byl té které „kategorii“ přiřazen konkrétní počet bodové dotace. Proč je tedy význam chráněného zájmu dotován 40 body, zatímco způsob spáchání přestupku pouze body 30. Zcela absentuje odůvodnění výše konkrétní bodové dotace dle jednotlivých kritérií. Stavební úřad zopakoval de facto pouze svoji původní argumentaci a následně bez jakéhokoli odůvodnění přiřadil určitý počet bodů. Bodová dotace byla podle žalobce zvolena záměrně, tak aby bylo dosaženo počtu 85 bodů, tedy pokuty ve výši 85 000 Kč. Jedná se o netransparentní způsob odůvodnění vyvolávající iluzi přehlednosti. Rozhodnutí o druhu a výši uloženého trestu není řádně odůvodněno.
4. Žalobce dále namítá, že se stavební úřad nezabýval všemi okolnostmi rozhodnými pro uložení trestu, stanovení jeho druhu a výše. hodnotil pouze ty okolnosti jdoucí k tíži

žalobce. Okolnostmi polehčujícími se nijak nezabýval. Stavební úřad se pak s těmito námitkami nijak nevypořádal.

5. Žalobce uvádí, že stavba byla započata bez příslušných povolení, nicméně v době zahájení stavby měl žalobce nejen k dispozici veškeré potřebné podklady pro vydání příslušných povolení, ale ve věci byla již podána žádost o vydání územního souhlasu, jakož i ohlášení stavby. Obé bylo podloženo veškerými vyžadovanými podklady, vyjádřeními a závaznými stanovisky. Podkladem byla řádně zpracovaná projektová dokumentace. Možnost porušení zákonem chráněných zájmů byla tedy ve své podstatě zcela minimální, neboť s ohledem na povahu územního souhlasu a ohlášení stavby bylo jejich vydání v podstatě pouhou formalitou.
6. Žalobce poukazuje na to, že v okamžiku, kdy stavební úřad přikázal zastavení stavby, nebylo možno takovému příkazu vyhovět bez zcela zásadního rizika vzniku škody. V daném případě se jednalo stavbu prováděnou z OSB desek. V případě, že by nedošlo k zastřešení stavby a provedení ochranné omítky, hrozil by s ohledem na blížící se zimu v podstatě úplný kolaps stavby. Stavba byla dokončena pouze do podoby hrubé stavby a následně nechal žalobce stavbu bez dalšího zastavit a vyčkával vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. O skutečnosti, že v mezidobí nedocházelo k žádné stavební činnosti svědčí i kontrolní prohlídky ze strany stavebního úřadu. Žalobce poukazuje na protokol z jednání na místě ze dne 17. 7. 2018, ze kterého plyne, že stavba je zakonzervovaná a odpovídá stavu z prosince 2017. Ve stavbě bylo následně pokračováno až po nabytí právní moci rozhodnutí dodatečného povolení stavby, které bylo vydáno stavebním úřadem dne 19. 11. 2018. Stavba byla následně úspěšně dokončena a zkolaudována. Dostatečným trestem pro žalobce za porušení stavební kázně byla již ona doba trvání více než 12 měsíců, po kterou nemohl pokračovat ve stavbě.
7. Žalobce namítá, že výše uložené pokuty nedopovídá výši pokuty ukládané stavebním úřadem v obdobných věcech. Konkrétně žalobce poukazuje na příkaz vydaný stavebním úřadem dne 12. 2. 2018, č. j. MUTI 2650/2018, kterým byl stavebník uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 178 odst. 2 písm. j) stavebního zákona, a za to mu byla uložena pokuta ve výši 9 000 Kč. Jak plyne z odůvodnění příkazu, jedná se v podstatě o totožný způsob spáchání přestupku. Jediným podstatným rozdílem je skutečnost, že v daném případě byla pachatelem přestupku fyzická osoba. Příkaz byl navíc vydán stejnou úřední osobou, která vedla přestupkové řízení proti žalobci. Přesto uložená pokuta je ve výši 1/10 z pokuty uložené žalobci. Taková disproporce se jeví žalobci jako neobhájitelná. Zejména za situace, kdy stavební úřad výši pokuty neodůvodňoval skutečností, že pachatelem přestupku byla právnická osoba.
8. Žalobce alternativně ve smyslu § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) navrhuje, aby soud v případě, že by neshledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, ale zároveň naznal, že trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, od trestu upustil, případně jej snížil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhuje podanou žalobou zamítnout, jelikož vznesené námitky považuje za nedůvodné. Odkazuje na napadené rozhodnutí a argumentuje ke každému žalobnímu bodu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a jedná se o žalobu přípustnou. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud vycházel při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Podle § 178 odst. 2 písm. a) stavebního zákona fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako stavebník dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 104 provede stavbu, terénní úpravy nebo udržovací práce bez souhlasu stavebního úřadu.
12. Podle § 178 odst. 2 písm. j) stavebního zákona fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako stavebník dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 134 odst. 4 neuposlechne výzvu nebo rozhodnutí k zastavení prací na stavbě.
13. Podle § 178 odst. 3 písm. d) stavebního zákona lze za uvedené přestupky uložit pokutu do 200 000 Kč.
14. V nyní souzené věci žalobce nenamítá, že by se nedopustil předmětných přestupků. Žalobcovy námitky se týkají otázky výše pokuty a způsobu jejího určení.
15. Hlediska, ke kterým je správní orgán při určení druhu a výměry správního trestu povinen přihlídnout, jsou pak demonstrativně vymezena v § 37 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“).
16. Podle § 38 zákon o odpovědnosti za přestupky je povaha a závažnost přestupku dána zejména a) významem zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem porušen nebo ohrožen, b) významem a rozsahem následku přestupku, c) způsobem spáchání přestupku, d) okolnostmi spáchání přestupku, e) u fyzické osoby též druhem a mírou jejího zavinění, popřípadě pohnutkou, je-li tato znakem skutkové podstaty přestupku, f) délkou doby, po kterou trvalo protiprávní jednání pachatele nebo po kterou trval protiprávní stav udržovaný protiprávním jednáním pachatele, g) počtem jednotlivých dílčích útoků, které tvoří pokračování v přestupku.
17. Stavební úřad zvolil bodový systém pro hodnocení šesti kategorií, které vychází z § 38 zákona o odpovědnosti za přestupky. Těmto kategoriím, které jsou současně zákonnými kritérii pro uložení sankce, pak stavební úřad přidělil určitý bodový rozsah, kdy maximální výše uložené pokuty mohla činit 200 000 Kč a jeden bod tak odpovídal 1 000 Kč sankce za uvedený přestupek a celkový součet bodů byl 200 (viz str. 15 až 17 prvostupňového rozhodnutí). V rámci každé kategorie stavební úřad hodnotil řadu okolností a po tomto zhodnocení uvedl, kolika bodů v rámci té, které kategorii žalobce dosáhl. Kategorii a/ význam zákonem chráněného zájmu, který byl porušen nebo ohrožen, stavební úřad přiřadil rozptyl 1 až 40 bodů a žalobce v této kategorii dosáhl 20 bodů. Kategorii b/ osoba pachatele, stavební úřad přiřadil rozptyl 1 až 30 bodů a žalobce v této kategorii dosáhl 15 bodů. Kategorii c/ způsob spáchání přestupku, stavební úřad přiřadil rozptyl 1 až 30 bodů a žalobce v této kategorii dosáhl 15 bodů. Kategorii d/ následek přestupku, stavební úřad přiřadil rozptyl 1 až 40 bodů a žalobce v této kategorii dosáhl 10 bodů. Kategorii e/ okolnosti spáchání přestupku, stavební úřad přiřadil rozptyl 1 až 40 bodů a žalobce v této kategorii dosáhl 20 bodů. Kategorii f/ délka trvání protiprávního jednání, stavební úřad přiřadil rozptyl 1 až 20 bodů a žalobce v této

kategorii dosáhl 5 bodů. Žalobce celkem dosáhl 85 bodů, a proto mu byla vyměřena pokuta ve výši 85 000 Kč.

18. K možnosti užití „bodového systému“ při stanovení výše sankce za přestupek se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 3. 2021, č. j. 4 As 304/2020-31. Krajský soud má za to, že závěry z uvedeného rozsudku jsou aplikovatelné i na nyní projednávanou věc. Nejvyšší správní soud konstatoval, že využití bodového systému jako pomůcky při hodnocení naplnění jednotlivých zákonných kritérií pro uložení sankce nelze považovat *a priori* za rozporné se zákonem. Pokud správní orgán při stanovení sankce váží všechna zákonná kritéria, tato podrobně rozebere a zhodnotí vzhledem ke zjištěným skutečnostem posuzovaného případu, nemůže mít na zákonnost uložené pokuty vliv, že správní orgán při aplikaci zákonných kritérií použije pomůcku – bodový systém, jímž naplnění jednotlivých kritérií ohodnotí vzhledem ke zjištěným skutečnostem v posuzované věci. Způsob výkladu a aplikace zákonem obecně stanovených skutečností, které má správní orgán při ukládání sankce uvážít, zákon ponechává na správním orgánu. Není tudíž pochybením, pokud správní orgán veden snahou o zpřehlednění aplikace jednotlivých zákonných kritérií pro ukládání sankcí použije v rámci výkonu svého správního uvážení bodový systém, pomocí něhož hodnotí jednotlivá v zákoně uvedená kritéria. Taková rozhodovací praxe není v rozporu se zákonem, naopak slouží k větší transparentnosti rozhodování správních orgánů v přestupkových věcech. Bodový systém spočívající ve stanovení váhy jednotlivým zákonným kritériím pro stanovení výše sankce pomocí určitého bodového ohodnocení, kdy v rámci jednotlivých kritérií se dále uvádí typové okolnosti, které je v rámci daného kritéria možné vzít v úvahu, představuje fakticky pomůcku, která umožňuje do určité míry objektivizovat úvahy o výši trestu a tyto úvahy odůvodnit.
19. Ve smyslu výše uvedeného postupoval stavební úřad i v nyní souzené věci. Stavební úřad srozumitelně vysvětlil parametry užitého bodového systému. Jak stavební úřad, tak následně žalovaný podrobně popsali své úvahy, které k uložení pokuty vedly a které nejsou zjevně svévolné či účelové. Z těchto úvah je seznatelné proč a jak hodnocená kritéria dopadají na konkrétní případ žalobce.
20. Neobstojí argumentace žalobce, že není žádným způsobem vysvětleno a odůvodněno, z jakého důvodu bylo té, které kategorii přiřazen konkrétní počet bodové dotace, např. proč je význam chráněného zájmu dotován 40 body, zatímco způsob spáchání přestupku pouze 30 body.
21. Soud není povolán k tomu a jeho úlohou není, aby k námitce žalobce hledal nevhodnější, nejpresnější a nejtransparentnější způsob či vzorec výpočtu pokuty. Ve vztahu k uložení sankci proto soud hodnotí, zda žalovaný zohlednil veškeré relevantní okolnosti, posoudil kritéria pro ukládání sankce a nevybočil z mezí stanovených zákonem nebo zda správní uvážení nezneužil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2022, č. j. 2 As 200/2020-123).
22. Krajský soud konstatuje, že správní orgány obou stupňů vyhodnotily veškerá relevantní zákonná kritéria rozhodná pro uložení sankce. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, žalobci bylo prokázáno spáchání celkem dvou přestupků. Tato skutečnost se rovněž promítla do celkové výše uložené pokuty. Při určení druhu a výměry správního trestu správní orgány postupovaly dle § 37 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky, povaha a závažnost přestupků byla hodnocena v souladu s § 38 zákona o odpovědnosti za

přestupky za současného posouzení polehčujících a přitěžujících okolností ve smyslu § 39 a § 40 zákona o odpovědnosti za přestupky. Pokuta ve výši 85 000 Kč byla uložena v rámci zákonného rozpětí, konkrétně v dolní polovině trestní sazby nejzávažnějšího přestupku, kde lze uložit pokutu do výše 200 000 Kč. Podle soudu uložená pokuta není zjevně nepřiměřená skutkovým zjištěním. Byly rovněž zkoumány majetkové poměry žalobce, aby nedošlo k uložení likvidační pokuty. Soud tak neshledal, že by se uložená pokuta jakkoli vymykala zákonným kritériím. Způsob stanovení sankce a její výše byly řádně odůvodněny.

23. Zde je třeba připomenout, že ukládání pokut za správní delikty podléhá volnému správnímu uvážení (diskrečnímu právu správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, která zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení anebo správní orgán volné uvážení zneužil (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000-62, či rozsudek ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Afs 77/2012-46). Role správního soudu při přezkumu uložené pokuty je do značné míry limitována. Ukládání pokut za správní delikty má vycházet z komplexního vyhodnocení různých skutkových i právních aspektů konkrétního a individualizovaného jednání pachatele přestupku. Takové vyhodnocení musí být založeno na dostatečně zjištěném skutkovém stavu. Správní orgán se musí pohybovat v zákonných mezích, vzít v úvahu zákonná hlediska pro určení výše pokuty a zohlednit všechny podstatné okolnosti (např. povahu jednání a jeho následky či poměry pachatele) v jejich vzájemné souvislosti, tak, aby pokuta byla přiměřená přestupku. Soudní přezkum ukládání pokut se soustředí na to, zda správní orgán dostal těmito požadavkům. Správní soud nemá pravomoc vstupovat do role správního orgánu a vyhodnocení věci správním orgánem nahrazovat uvážením soudcovským, tedy například sám rozhodovat, jaká sankce (co do druhu a výše) by měla být uložena (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2005, č. j. 1 As 30/2004-82, ze dne 19. 12. 2013, č. j. 2 As 130/2012-20, č. 2992/2014 Sb. NSS, nebo ze dne 2. 6. 2022, č. j. 2 As 38/2022-45).
24. Nedůvodnými shledal krajský soud námitky žalobce, že správní orgány hodnotily pouze okolnosti jdoucí k jeho tíži a nijak se nezabývaly okolnostmi polehčujícími. Žalobce poukazoval konkrétně na následující skutečnosti, které měly správní orgány považovat za polehčující okolnosti.
25. Žalobce zaprvé namítal, že stavební úřad nepřihlédl při hodnocení kritéria zákonem chráněného zájmu ke skutečnosti, že v době zahájení stavby měl žalobce podanou žádost o vydání územního souhlasu a měl k dispozici kladná stanoviska dotčených orgánů k záměru. Krajský soud k tomu uvádí, že zahájení stavby žalobcem bezprostředně po podané žádosti o územní souhlas a ohlášení stavby stavební úřad posuzoval na str. 15 prvostupňového rozhodnutí. Krajský soud se ztotožnil se stavebním úřadem, že se jedná o okolnost, která zapříčiňuje zvýšení závažnosti přestupku, neboť prokazuje, že žalobce o daném škodlivém stavu věděl a s tímto stavem, kdy svým jednáním porušoval chráněný zájem, byl srozuměn. Bylo by v rozporu s obecně přijímanými názory, pokud by daná okolnost byla vyložena ve prospěch žalobce.

26. Žalobci lze sice dát za pravdu, že existenci kladných stanovisek dotčených orgánů k záměru stavební úřad opomněl hodnotit jako polehčující okolnost, nicméně toto pochybení bylo napraveno žalovaným (viz str. 7 napadeného rozhodnutí). Zde krajský soud připomíná, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 As 165/2018-40). Žalovaný uvedl, že se jedná o polehčující okolnost, která měla být stavebním úřadem zohledněna, neboť snižuje míru závažnosti přestupku. Současně žalovaný doplnil, že je třeba dodatečně zohlednit při hodnocení významu zákonem chráněného zájmu i charakter provedené novostavby, což stavební úřad neučinil. Provádění stavby rodinného domu, tedy stavby nikoli drobné, ale stavby, jež svou zastavěnou plochou cca 150 m² hraničila se stavbou vyžadující stavební povolení, podle žalovaného představuje větší zásah a porušení chráněného zájmu a je tedy přítěžující okolností. Žalovaný rovněž poukázal na to, že obě uvedené skutečnosti stavební úřad sice v prvostupňovém rozhodnutí zmínil, ale neuvedl je v části rozhodnutí, kde se zabývá významem zákonem chráněného zájmu. Žalovaný dospěl k závěru, že absence těchto skutečností (polehčující a přítěžující okolnosti) při jejich vzájemném započtení výši pokuty uloženou stavebním úřadem nijak neovlivní. Krajský soud považuje danou správní úvahu za logickou a nevybočující z mezí zákona.
27. Dále žalobce namítal, že správní orgány měly v jeho prospěch zohlednit, že po vydání výzvy k bezodkladnému zastavení stavebních prací, žalobce v těchto pracích pokračoval, aby předešel případné škodě, která mu v důsledku možného znehodnocení rozestavěné stavby z OSB desek hrozila. Na danou argumentaci žalobce reagovali stavební úřad na str. 10 prvostupňového rozhodnutí a žalovaný na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí. Stavební úřad uvedl, že žalobce na výzvu k bezodkladnému zastavení stavebních prací nereagoval a v nedovolené stavební činnosti pokračoval. Dále stavební úřad zmínil, že pokud se žalobce dopouštěl protiprávního jednání či svým jednáním protiprávní stav vyvolal a ve svůj prospěch udržoval, nelze akceptovat námitku žalobce, že v souvislosti s vyžadovaným ukončením protiprávního jednání či stavu mu může vzniknout škoda. Stavební úřad rovněž uvedl, že nemůže upustit od vymáhání dodržování právních předpisů. Žalovaný k tomu dodal, že žalobce po výzvě k zastavení prací pokračoval ve stavebních pracích, které směřovaly k dokončení stavby, nikoli v pracích, které by sloužily k zabezpečení stavby (např. zastřešení stavby bylo provedeno jako finální nikoli však jako provizorium k zabránění škody apod.), což žalobce v podané žalobě žádným způsobem nezpochybňuje. Krajskému soudu pak nepřísluší, aby za žalobce domýšlel, proč by charakter dokončovacích prací měl být jiný, než jak je zachyceno ve správním spisu a popsáno žalovaným v napadeném rozhodnutí. Stavební úřad ve svém rozhodnutí poukázal rovněž na skutečnost, že žalobce (právnícká osoba podnikající v oblasti stavebnictví) si musel být před započtením stavby vědom rizika, že pokud stavbu (z OSB desek) realizuje bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem, může být v jakékoli fázi rozestavěnosti vyzván k bezodkladnému zastavení stavby. Žalobce si tedy musel být vědom i všech nepříznivých následků, které takové zastavení stavby mohlo pro žalobce představovat (včetně případných negativních dopadů do podnikatelské sféry žalobce).
28. Správní orgány přesvědčivě a správně vysvětlily, proč postup žalobce po vydání výzvy k bezodkladnému zastavení stavebních prací nelze posoudit jako polehčující okolnost a proč potřeba žalobce dosáhnout dostavby do určité fáze bez ohledu na to, že jde o stavbu nepovolenou, není v daném případě ospravedlnitelným důvodem k dalšímu prohlubování protiprávního stavu. Krajský soud se s tímto závěrem ztotožnil.

29. Přisvědčit nelze ani argumentaci žalobce, že byl již dostatečně potrestán za porušení stavební kázně, když nemohl pokračovat ve stavbě po dobu delší než 12 měsíců. Postup stavebníka, který nerealizuje stavbu do doby vydání potřebného rozhodnutí či opatření, není trestem ale žádoucím respektováním platné právní úpravy. Pokud žalobce poukazuje na skutečnost, že stavba byla dokončena pouze do podoby hrubé stavby, a pak vyčkával na vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, pak žalobce zcela ignoruje, že k tomuto „pouhému“ dokončení hrubé stavby došlo v rozporu se stavebním zákonem, resp. bez příslušných povolení či opatření stavebního úřadu. Opět se tedy jedná o okolnost, kterou se žalobce pokouší v rozporu s obecně přijímanými názory vyložit ve svůj prospěch.
30. Neobstojí ani argumentace žalobce ohledně výše pokuty uložené v jiném řízení, kterým byl stavebník uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 178 odst. 2 písm. j) stavebního zákona. K příkladu, který zmiňuje žalobce, krajský soud uvádí, že se nejedná o typově skutečně srovnatelnou věc. V nyní řešeném případě byl žalobce uznán vinným nejen ze spáchání přestupku dle § 178 odst. 2 písm. j) stavebního zákona, ale rovněž ze spáchání přestupku dle § 178 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Skutečnost, že se žalobce dopustil svým jednáním dvou přestupků jako přitěžující okolnost hodnotil stavební úřad pod bodem XX/A písm. b) na str. 16 prvostupňového rozhodnutí. Nadto se žalobce dovolává výše pokuty uložené fyzické osobě. V nyní pro jednávaném případě však stavební úřad zohlednil, že žalobce se dopustil přestupků coby právnická osoba, dlouhodobě podnikající ve stavebnictví. S ohledem na danou skutečnost tak měl žalobce podle stavebního úřadu vědět, resp. zcela zřejmě věděl, že se dopouští protiprávního jednání s tím, že stavební práce na novostavbě rodinného domu v období od 8. 9. 2017 do 27. 9. 2017 prováděl, aniž by byl držitelem živnostenského oprávnění pro „Provádění staveb, jejich změn a odstraňování“. Držitelem zmíněného živnostenského oprávnění se žalobce stal až od 14. 2. 2018 (viz bod XX/A písm. b), str. 15-16 prvostupňového rozhodnutí). Žalobcem zmíněné rozhodnutí (příkaz vydaný stavebním úřadem dne 12. 2. 2018, č. j. MUTI 2650/2018), kterým žalobce hodlá doložit, že byla fyzická osoba uznána vinnou ze spáchání jednoho přestupku dle § 178 odst. 2 písm. j) stavebního zákona, za což jí byla uložena pokuta 9 000 Kč, tak nemůže osvědčit, že by žalovaný při ukládání pokuty za dva přestupky v případě žalobce (coby právnické osoby s odbornými znalostmi v oboru stavebnictví) vybočil z běžné praxe svého správního rozhodování. Zmíněný příkaz tak stěží mohl u žalobce založit jakékoliv očekávání ohledně výše sankce, tím méně očekávání legitimní. S ohledem na uvedené proto krajský soud pro zjevnou nadbytečnost nepřistoupil k provedení důkazu žalobcem předloženým příkazem vydaným stavebním úřadem dne 12. 2. 2018, č. j. MUTI 2650/2018.
31. Návrh žalobce na upuštění od potrestání či snížení výše pokuty nepovažuje krajský soud za důvodný. Smyslem a účelem moderační modifikace ve smyslu § 78 odst. 2 s.ř.s. není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se sice v zákonném rozmezí a dostatečně zdůvodněná, byla nepřiměřená a zjevně neodpovídající zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.4.2012, č.j. 7 As 22/2012-23, č. 2672/2012 Sb. NSS). Správní orgány zohlednily všechna do úvahy připadající kritéria při ukládání sankce a přihlédly ke všem relevantním okolnostem. Výše pokuty, která byla uložena v dolní polovině zákonem stanovené sazby, nevyvolává rozumné pochybnosti o tom, že pokuta odpovídá konkrétním okolnostem daného případu. S ohledem na to není dán důvod pro aktivaci moderační pravomoci správního soudu podle § 78 odst. 2 s.ř.s., která

nastupuje pouze v situaci, je-li uložena sankce zjevně nepřiměřená. Taková situace v nyní souzené věci nenastala.

V. Závěr a náklady řízení

32. Krajský soud na základě všech výše uvedených skutečností a úvah neshledal žalobu důvodnou, proto ji postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, však žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto mu je nelze přiznat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 23. 2. 2023

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu